

Γιά διακοσιότη φορά παντρεύτηκε προχτές τη νύχτα. Πήρε την κόρη ενός έπαναστατή αόχηρου του. Ή διατυχημένη αυτή είχε πέσει στα πόδια του 'Ατίλλα και του χρωστού γάμω τόν έπαναστάτη πατέρα της που οί βάρβαροι τόν είχαν πιάσει αιχμάλωτο. Ο 'Ατίλλας όμως γέλασε άγρια και σκότωσε τόν πατέρα της. Επειδή δέ η κόρη ήταν άμορφη, την πήρε μαζί του διά της βίας. Την ημέρα τών γάμων έβγαν χαρές και πανηγύρια. Την έκαιμενη όμως, ο γυιοι τού 'Ατίλλα, άνήσυχου γιατί δέν τόν έβλεπαν να παρουσιάζεται, μήλιαν μέσα στη σπηλι του. Έκει τόν βρήκαν περμένο κάτω νεκρό!... Από τού στόμα του είχε τρέξει άφθονο αίμα. Ή κόρη τού έπαναστάτη άόχηρου ήταν ζωομένη σε μία γωνιά, σάν ένα φοβερό ζώο και δέν έλεγε τίποτα. Τού χάσαν τη ρουτοσιάν τή συνήθη. Δέν άπαντώσε. Τόν σκότωσε αυτή; Δέν τού έφερε κατίς. Οστούς ο τρομερός αυτός κατακτητής τών Ούνων, κοίταται τώρα άσάλευτος, νεκρός, πάνω σε πολυτήμα θράσιαμα, σ' ένα ψηλό σωρό, άποτειλωμένο από τις κορώνες τών βασιλέων που ύπέταξε, από τα όπλα που τού έχουν ρίξει οι νικημένοι άόχηροι στα πόδια του, από τή χρυσά βέρα και διακοπότητα που είχε άρπάξει από τις εκκλησίες, από δέματα τήσεων και λεντασιών, που μαζωνές φριξές τού είχαν στείλει ως φόρο ύποταγής, από κομήματα, από διαμάντια και μαργαριτάρια!...

***

“Υστερα άπ' τού εγγύριστο αυτό νέο, ένας άπεσταλμένος της αυτοκράτειρας πήγε να πείνη τή ‘Ονωρία άπ' τού μοναστηρι. Θά της άπέδωσαν πειά τήν έλευθερία της. Μά ή νέα ρώτησε περήφανα και ηυχρά τόν άπεσταλμένο :

— Γιατί ήρθατε ; Μήπως έφτασε ο 'Ατίλλας στη Ραβέννα και ζητάει τή μηρητή του ;

— “Όχι, τής άπάντησε εκείνος, έχοινομα εκ μέρους της σεβαστής Ληγοστάς, τής μητέρας σου. Σου χωρίζει τήν έλευθερία σου, γιατί πρόκειται να σε παντρήση.

— Κι' ο 'Ατίλλας; ρώτησε πάλι ή 'Ονωρία. Ποι βροζάειται τώρα ;

— Ο 'Ατίλλας πέθανε!... Τόν σκότωσε μέσα στη σπηλι του η κόρη ενός έχθρου του.

Τότε ή 'Ονωρία έβγαλε μία ζωνανή άπελασιάν :

— Πέθανε ο 'Ατίλλας!... Άλλοιμονό μου!...

Κι' εγώ τόν περμένα νύχτα και μέρα, μέ λατρία άσώμητη... Τι μέ νοιάζει άν είχε παντρευτεί μ' άλλες γυναίκες ;... Εγώ ήμουν ή έπιστημη μηρητή του κι' εγώ μόνο θα γενόμιον βασιλισσα τών Ούνων... Εγώ μόνη τού ταιριαζα... Ηγαίνατε γρήγορα... Φευγάτε από δω... Δέν ήθελο να δω κανένα άντρα πειά στα μάτια μου... Ηέστε στην αυτοκράτειρα, ότι δέν δέχομαι τήν έλευθερία που μου προσέφερε. Θά μείνω εδώ, σ' όλη μου τή ζωή, για να προσποιημαι για τήν ηυχη τού 'Ατίλλα... Δέν λογαριάζω τις άλλες γυναίκες που πήρε διά της βίας. Εγώ τόν διάλεξα μόνη μου γι' άντρα μου, εγώ είμαι ή χήρα του... Άκούτε ;... Άγρο!...

Ο άπεσταλμένος της αυτοκράτειρας αποθαρήχτηκε προταγμένος μπροστά τού άγριου βλέμμα και τού σκληρού φρον της 'Ονωρίας. Ή άποστολή του είχε τελειώσει. Τι περισσότερο μπορούσε να κάνει; Βγήκε άπ' τού κελλι τού νέας και προχώρησε ανάμεσα στους σκοτεινούς διαδρομούς τού μοναστηριού, ψιθυρίζοντας :

— Άθήεκα... Τής άξιζε να είνε βασιλισσα τών Ούνων αυτή... Γυναίκα τού 'Ατίλλα...

Άπ' τού κελλι άκούστηκαν τώρα τ' άγρια ουξήματα της 'Ονωρίας.

Ή χήρα τού σκληρού κατακτητή θρησσοσε τόν άντρα που δέν άντίκρουσε ποτέ, τραβώντας τή χρυσά της μαλλιά!...

ΜΙΚΡΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΠΗΡΟΥΝΙΩΝ

Τά πηρούνια πρό τριών περτόν αιώνων ήσαν έντελώς άγνωστα. Τότε οι άνθρωποι χρησιμοποιοσαν μονάμη μαζιάρια, με τά όποια έκοιαν τού κρέας σε μικρά κομμάτια και τά έφερναν κατόπιν στο στόμα με τά δάχτυλα.

Σχετικώς άναφέρεται πως διαν ο βασιλεύς της 'Αγγλίας 'Ιάκωβος Α' κάλεσε σε γένια τόν πορσεβητή της 'Ιταλιανίας, ο συνδατημένος έφαγαν με τα... χέρια τους και στο τέλος τά έβλιναν όλοι μέσα στο ίδιο δοχείο!

Τά πηρούνια ήσαν τόσο σπάνια κατά τόν 17ον αιώνα στην 'Αγγλία, όστε ο εύγενής μόνος και μετά βίας μπορούσαν να διαδέσουν μια ντουζίνα άπ' αυτά!

Πρό τού 18ου αιώνος, στην 'Αγγλία όσα έτρωγαν σε ξενοδοχείο, κοιβαλοσαν οι ίδιοι μαζί τους μια δέμη, μέσα στην όποια ύπηχαν ένα μαζάρι κι' ένα πηρούνι.

Στήν αρχή τά πηρούνια κατεκρινόζοντο από χάλυθα και είχαν μονάμη τρία δόντια, τά όποια άργότερα έβγιναν τέσσερα.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ο Κ. ΛΑΣΚΑΡΗΣ Κ' Η ΠΕΘΕΡΑ ΤΟΥ

Τόν γνωστό θεατρικό συγγραφέα κ. Νικο Λάσκαρη, μια φορά κι' έναν καιρό, προ... άμνημονεύτων χρόνων, στα πρώτα χρόνια που ήταν παντρεμένος, τόν παροικολούθησε η πεθερά του, για να μην κάνει άπιστίες στη γυναίκα του.

Πού πήγαινε και πού στεκόταν και με ποιά μιλώσε, έβρισκε να της δίνει άναφορά!...

Αυτή ή ιστορία ένοχλώσε βέβαια τού Λάσκαρη, αλλά και χωρίς να τόν θημιώνη. Και σάν άνθρωπος τού πνεύματος που ήταν, σκέφτηκε να δώσει ένα καλό μάθημα στην πεθερά του.

“Έτρινε λοιπόν, κάποτε, να φύγη ή κυρία του για τήν Αίγυπτο, σε κάποιον πλούσιο θείο, που είχανε εκεί, για να περάση τού χειμώνα της.

“Έτσι έμεινε στο σπίτι ο Λάσκαρης και ή πεθερά του.

Ο Λάσκαρης ήταν ύποχορμένος, φυσικά, να σανααστρέφεται κάθε μέρα με ήθαστο και να παροικολούθη τά έργα του στο θέατρο. “Έτσι πολλές φορές πήγαινε άγρια στο σπίτι του, όπου τόν περιμενε ο... κροιάξ άγγελος της... κροββατοκάμαρας του για να τόν πάλλη!...

— Α, έτσι είναι, είτε μέσα τού ο Λάσκαρης, θά σου δείξω εγώ.

Πήγε λοιπόν ένα βράδι στο θέατρο της Μαριίας Κοτοπούλη και της γύρεψε ένα κατέλο γυναικειο, μια όμαρέλλα, ένα πανοφούρι κι' ένα μανσόν. Φοιτομένος μ' όλα αυτά, γύρεσε, χωρίς να τόν δη ή πεθερά του, σπίτι του, και τά σκόρασε έπάνω στις πολυθρόνες κι' σ' έναν καναπέ στο διπλανό δωμάτιο της κροββατοκάμαρας του.

Τό πρωί, μόλις ξύπνησε ή πεθερά του, και είδε τού... φοβερό αυτό θέαμα, λίγο έλειψε να της ρδη ταπιλάς! “Άρχισε λοιπόν να βηματίζει, θημιώδης, έξω από τού δωμάτιο τού Λάσκαρη, περιμενοντας τόν γαμπρό της να ξυπνήση.

Ο Λάσκαρης από μέσα άπελάμβανε τού θέαματος, κροφονιζόζοντας άπ' τήν κλειδαρότρυπα.

Ευτυχής πειά για τήν έκδησή του και για να παρκατένη τού μαρτύριο της πεθεράς του, ξεκλώθηκε στο κροββατί του και ξανακοιμήθηκε ως τις... δέκα! Στις δέκα που ξύπνησε, άκωσε τήν πεθερά του να κούβη άκωια βόλτες άπ' έξω και να μουρημοίση. Σαναζαπλώθηκε τότε στο κροββατί του, πήρε εφημερίδες κι' άρχισε να διαβάση...

Πήγε ή ώρα έντεκα... δώδεκα... μια μετά τού μεσημέρι. Τή στιγμή αυτή είδοποσαν τήν πεθερά τού Λάσκαρη, ότι τού φαί είνε έτοιμο και θά κρωσή. Άλλα πού να τού κωνήση άπ' τή θέσι της; Αυτή είχε όρεσι να φάη μόνον... τού γαμπρό της!...

Φτάνει ή ώρα δύο μετά τού μεσημέρι.

Ή πεθερά τού ιδέα και χειρότερα. Μπάστακας άπ' έξω. Άπό μέσα ο Λάσκαρης... τά ιδέα κι' ατός. Πηροσώ, αλλά χόρτανε... έκδηση.

“Έξαινα τού δωμάτιο του εισεται... εκ θεμιλιών.

Από κλωτσιές στην πόρτα, έκαμαν τήν κλειδαριά να τρέψη κι' άκούστησε μια τρομερή φωνή :

- Ευπνήση, επί τέλος, κωχόθεσται! Ξυπνήσται!...
- Ποιός είνε; φώναξε ο Λάσκαρης από μέσα. Τι συμβαίνει; Πυρκαϊά;... Έπιασε τού σπίτι φωτιά;
- Πυρκαϊά και μάλατα μεγάλη στο κεφάλι σου, βουχήθηκε ή πεθερά του. Άνοιξε γρήγορα τήν πόρτα, πριν τήν σπάσω!...

Κι' επειδή ήταν βαγνή να τού κώνη, ο Λάσκαρης άνοιξε ήσυχα - ήσυχα τήν πόρτα και με γλευκιάτη φωνή ρώτησε τήν πεθερά του :

- Μά τι συμβαίνει, καλή μου μητέρα;
- Τι συμβαίνει, αναιδέστατε!... Τέτοια κωκοήθεια δέν τήν περιμενα ποτέ μου.

Και έξάλλη, εισέβαλλε στο δωμάτιο του, κι' άρχισε να φάχη :

- Μά τι ζητάτε; τήν ρώτησε ο Λάσκαρης.
- Αυτή τήν πατασόδρα!
- Πατασόδρες; εδδ μέσα; Στή κωζήνα να κωτάξης!
- Αυτή τήν παληκατασόδρα που κωβλήρησε τή νύχτα εδδ μέσα!... Ποιό στο διβάλο τήν έκρωψε, τήν ζωοκαμένη, που δέν ντράπηκε να ξεκλώση τά ρούχα της στα έπιπλα;...
- Α, για τά ρούχα της κ. Κοτοπούλη λές; άπάντησε ο Λάσκαρης. Ποιά Κοτοπούλη, γαμπρέ μου; Είνος είνε τά ρούχα αυτά; Ποιό είνε κρωμένη ή γισσα;
- Μά αυτά τά ρούχα είνε τής κ. Κοτοπούλη, έξήγησε ο Λάσκαρης. Είνε άπ' τού βεστιαρίο της. Μου τά έδωσε να τής τά φυλάξω.
- Τι έκαμε, λέει; Όστε δέν είχες καμιά γυναίκα εδδ μέσα;
- Εγώ; Μά αν ήθελα εγώ να φέρω γυναίκα εδδ, αρώτα—αρώτα θα έκαμθα τά ρούχα της κι' έπειτα τήν ίδια. Κατάλαβες; Και τώρα έλα να φάμε, γιατί έγω μια πεύνα που δέν λέγεται!...

Ή πεθερά, κωίνεται, πως τά κατάλαβε πάρα πολύ καλά μάλατα, γιατί από τότε δέν ξαναενώχλησε τού γαμπρό της.

Ο κ. Ν. Λάσκαρης (Σκίτσου του κ. Η. Κωστανάκη)

